

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2731

Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου
3 Μαΐου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀνάστασις, τὸ μεγαλύτερο ἱστορικὸ γεγονός!

Προσφιλέστατοι ἀκροαταί, σᾶς χαιρετῶ ἐν Χριστῷ τῷ ἀναστάντι Κυρίῳ. Ἄν υπάρχουν δυὸ λέξεις, μέσα στις ὁποῖες συνοψίζεται ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὲς εἶνε «**Χριστὸς ἀνέστη!**»!

Τὸ ἀκούσατε τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη!**» δὲν ἀκουγόταν μόνο τότε· 40 μέρες, μέχρι τὴν Ἀνάληψι, αὐτὸ καταγοῦσε κάθε ἄλλο χαιρετισμό. Τὸ ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας με θερμὴ καρδιά. Οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ ντρέπονται.

Ἄλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο «**ἔσσι πιστοί,**» «**στῶμεν καλῶς!**»! Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν πίστι στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἄς τὴν κρατήσουμε σφιχτά. Δὲν εἶνε «ἐφεύρεσι παπαδῶν»· εἶνε δεντρί πού τὸ φύτευσε ἡ ἅγια Τριάδα, με ρίζα βαθειὰ πού κανένας διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν ξερριζώσῃ. Καὶ ἡ ρίζα εἶνε οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις, «**Χριστὸς ἀνέστη!**»! **Ἦ ἀνέστη, ἢ δὲν ἀνέστη.**

Λέμε λοιπὸν σήμερα σὲ ὅλους, ὅτι **ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἱστορικὸ γεγονός.** Ὁμιλοῦμε με τὴ γλῶσσα τῆς ἱστορίας καὶ σαλπίζουμε, ὅτι ἡ Ἀνάστασις εἶνε τὸ μεγαλύτερο γεγονός με παγκόσμια ἀκτινοβολία. Θὰ μοῦ πῆ κάποιος ἄπιστος· Αὐτὰ εἶνε λόγια, ἐμεῖς **θέλουμε ἀποδείξεις.** Σᾶς λέω λοιπὸν, ὅτι κανένα ἄλλο γεγονός δὲν ἔχει τόσες ἀποδείξεις ὅσες ἔχει ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς στήσουμε τώρα **ἓνα δικαστήριο** καὶ νὰ βάλουμε κριτὴ - δικαστὴ τὴν **Ἱστορία**, πού δὲν ἀκούει μύθους καὶ παραμύθια· δέχεται μαρτυρίες, γεγονότα, τεκμήρια, ἱστορικὲς ἀποδείξεις.

Πρῶτοι **μάρτυρες** πού προσέρχονται εἶνε **οἱ προφήτες** τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Προανήγγειλαν τὴν Ἀνάστασι· καὶ ἔγινε, δὲν διαψεύσθηκαν.

Ἔρχεται **ὁ πατριάρχης Ἰακώβ** καὶ προλέγει ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπόγονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰούδα θὰ κοιμηθῆ στὸν τάφο σὰν λιοντάρι καὶ σκύμνος λέοντος, ἀλλὰ καὶ ἔτσι πάλι θὰ εἶνε φοβερός. «**Τίς ἐγερεῖ αὐτόν;**» (Γέν. 49,9). Σᾶς ἐρωτῶ· ἄμα δῆς λιοντάρι νὰ κοιμάται, τολμᾶς νὰ τὸ ξυπνήσῃς; Ὅταν ξύπνησε - ἀναστήθηκε, οἱ φρουροὶ τοῦ ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς ἔγιναν σὰν νεκροὶ (Ματθ. 28,4).

Ἔρχεται καὶ **ὁ Δαυῖδ** με τὴ λύρα του καὶ ψάλλει «**Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισούντες αὐτόν**» (Ψαλμ. 67,2).

Μετὰ τοὺς προφήτες ἔρχονται οἱ **ἀπόστολοι.** Ὁ ἀ-

πόστολος **Πέτρος** με παρρησία ὑπενθυμίζει στοὺς Ἰουδαίους τὴν προφητεία τῶν Ψαλμῶν πού βρῆκε τὴν ἐκπλήρωσί της στὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου· «**Ἡ σὰρξ μου,**» λέει ὁ Μεσσίας, «**κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς**» (Ψαλμ. 15,9-11=Πράξ. 2,26-28).

Μετὰ ἔρχονται ἄλλες μαρτυρίες, ὅπως ἐκεῖνα πού εἶπαν **οἱ φύλακες** οἱ ὁποῖοι φρουροῦσαν τὸ σφραγισμένο μνημα τοῦ Χριστοῦ. Πῆραν χρήματα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, γιὰ νὰ διαδώσουν ψευδῶς, ὅτι οἱ μαθηταὶ ἤρθαν νύχτα καὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ὅμως, ὅπως εἶπαν, ὁ Χριστὸς ἐκλάπη, τότε ἡ φρουρὰ τῶν στρατιωτῶν θὰ περνοῦσε ἀπὸ στρατοδικεῖο καὶ θὰ ἐκτελοῦντο· τόσο αὐστηρὴ ἦταν ἡ Ῥώμη. Οὐτε τοὺς ἐκτέλεσαν ὅμως, οὐτε ἔψαξαν νὰ βροῦν καὶ νὰ δεῖξουν τὸ «κλεμμένο» σῶμα· οἱ ἴδιοι βεβαίωσαν τὸ γεγονός, ἀλλὰ οἱ Ἰουδαῖοι με τὰ χρήματα τὸ ἔκρυψαν.

Τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ ἐπίσης **τὸ κενὸ μνημα**, ὁ ἄδειος τάφος. Πρῶλ - πρῶλ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης πήγαιναν τρέχοντας στὸ μνημα. Ὁ Ἰωάννης ὡς νεώτερος ἔφτασε πρῶτος, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ μπῆ μέσα. Ὅταν ἤρθε ὁ Πέτρος, πιὸ θαρραλέος, μπῆκε. «**Καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον**» (Ἰω. 20,7). Τί σημαίνουν αὐτά; Οἱ Ἑβραῖοι, ὅταν πέθαινε ἄνθρωπος, τὸν ἔλουζαν, τὸν ἀλειφαν με ἀρώματα καὶ μετὰ, ὅπως ἡ μάνα φασκιώνει με κορδέλλες τὸ παιδί, ἔτσι τύλιγαν τὸ σῶμα με τὰ ὀθόνια - φασκὲς, ἐνῶ τὸ κεφάλι τὸ σκέπαζαν με τὸ σουδάριο. Αὐτὰ κολλοῦσαν καὶ δὲν μπορούσες πλέον νὰ τὰ ξεκολλήσῃς. Ἄν ἐπέμενες νὰ τὰ ξεκολλήσῃς, ἔπρεπε ν' ἀποσπάσῃς καὶ σάρκες. Ἐὰν λοιπὸν πήγαινε κάποιος νὰ κλέψῃ τὸ σῶμα, θὰ τὸ ἔπαιρνε μαζί με τὰ ὀθόνια· ὅταν κανεὶς κλέβῃ, εἶνε βιαστικός· γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ αὐτά, θὰ χρειάζονταν ὕρες καὶ ζεστὸ νερό. Αὐτὰ ὅμως τώρα ἔμειναν πίσω. Ὡ θραῦμα! Ἔερετε τί συνέβη; Ἄμα γκρεμίσετε ποτὲ τοῖχο, θὰ δῆτε μέσα σὲ τρύπες τὰ φιδοπουκάμισα τῶν φιδιῶν. Ὅπως λοιπὸν τὴν ἄνοιξι τὸ φιδί γλιστράει καὶ φεύγει μέσα ἀπὸ τὸ πουκάμισό του καὶ τὸ ἀφήνει πίσω του, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς γλίστρησε καὶ βγήκε ἀφήνοντας πίσω τὰ ὀθόνια κείμενα καὶ τὸ σουδάριο χωριστά.

Εἶνε, ἀδέρφια μου, τόσο πολλὰ τὰ τεκμήρια τῆς Ἀ-

ναστάσεως! Ίσχυρό εἶνε καὶ ἡ **ἀλλαγὴ τοῦ φρονήματος τῶν μαθητῶν** τοῦ Κυρίου. Τοὺς θυμᾶστε; Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ, ἅμα παρουσιάστηκε ἡ σπεῖρα μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τοὺς φανούς, τὸν ἄφησαν μόνο τὸ Χριστό. Γυναῖκες παραστάθηκαν στὸ σταυρό, ξένος ἄνθρωπος τὸν ἀποκαθῆλωσε. Οἱ μαθηταὶ κλείστηκαν φοβισμένοι. Καὶ μόνο κλεισμένοι; καὶ δύσπιστοι! Ὅταν πῆγε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ τοὺς εἶπε, *Ἀνέστη ὁ Κύριος*, τὰ λόγια τῆς τοὺς φάνηκαν ἀνόητα. Τί λέει αὐτή; εἶπαν. Ἀλλὰ μετὰ; ὦ μετὰ!... Ἐλάτε νὰ τὸ ἐξηγήσετε. Αὐτοὶ ποὺ ἦταν σὰν λαγοί, τοὺς βλέπετε τώρα λιοντάρια. Οἱ ψαρᾶδες τῆς Γαλιλαίας νὰ ξεκινᾶνε τὴ μεγάλη τους περιπέτεια ποὺ σὰν αὐτὴ δὲν γνώρισε ἄλλη ὁ κόσμος. Ὁ Ἀνδρέας πάει στὴν Πάτρα, ὁ Πέτρος στὴ Ῥώμη, ὁ Ματθαῖος στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ἰωάννης στὴν Πάτμο καὶ στὴν Ἔφεσο, ὁ Θωμᾶς στὴς Ἰνδίες... Κ' ἐρωτῶ λοιπόν· ποῖο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἄλλαξε; Τὸ χρῆμα; ἡ δόξα; Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ὠθησε ἦταν ἡ **πίστις**. Ποιά πίστις; ὅτι **ἀνέστη ὁ Κύριος**. Τὸ λένε· «*Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον*» (ἰω. 20,25), εἶδαμε τὸν Κύριο. Καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ πιὸ δύσπιστος, λέει «*Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*» (ἔ.ἀ. 20,29).

Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα. Ἡ πιὸ μεγάλη μαρτυρία ποιά εἶνε, μπροστὰ στὴν ὁποία σπᾶνε ὅλα τὰ κύματα; Ὅπως ὑπάρχουν στὴ θάλασσα βράχια καὶ πάνω τους σπᾶνε τὰ κύματα, ἔτσι στὴν πίστι μας ὑπάρχει ἕνας βράχος, ποὺ πάνω του διαλύονται ὅλα τὰ κύματα τῆς ἀθείας καὶ ἀπιστίας. Καὶ ὁ βράχος αὐτὸς ποιός εἶνε; Εἶνε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. Τί ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Μανιώδης διώκτης ποὺ κυνηγοῦσε τοὺς Χριστιανούς. Ἄν δὲν ἔκλεινε δέκα - εἴκοσι Χριστιανούς μέσ' στὰ μπουντρούμια, ὁ Παῦλος δὲν ἠσύχαζε. Καὶ ἔβαφε τὰ χέρια του μὲ τὸ αἷμα. Καὶ τώρα ξαφνικὰ τὸν βλέπετε καί, αὐτὸς ὁ διώκτης, τί γίνεται· ὁ μεγαλύτερος κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου. Καὶ γίνεται χρυσαετός· πέταξε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα σὲ ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία, ἔφτασε ἐδῶ, καὶ πῆγε παντοῦ μέχρι καὶ στὴ Ῥώμη. Καὶ ὅπου νὰ στεκόταν τί ἔλεγε; Διαβάστε πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολὴ· ὅτι, Ἐγώ, προκειμένου νὰ κερδίσω τὸ Χριστό, ὅλα αὐτὰ ποὺ προσελκύουν τὸν κόσμο ἐγὼ τὰ θεωρῶ *σκύβαλα*, δηλαδὴ σκουπίδια· κοπριά τοῦ διαβόλου τὰ θεωρῶ, καὶ κρατῶ τὸ διαμάντι. Καὶ τὸ διαμάντι ποὺ κρατῶ εὐχομαι στὸ Θεό, νὰ γνωρίσω περισσότερο τὸ Χριστό· παρακαλῶ τὸ Θεὸ ν' ἀγαπήσω περισσότερο τὸ Χριστό· παρακαλῶ τὸ Θεό, λέει, ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Φιλιππησίους, νὰ αἰσθανθῶ, νὰ γνωρίσω «*τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ*» (Φιλ. 3,8,10).

Λοιπόν, μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως εἶνε οἱ ἀπόστολοι καὶ κορυφαῖος ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ μόνο αὐτοί; Ἀκολουθοῦν ἀναρίθμητοι· **οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων αἰῶνων**· ἔρχονται φτωχοί, ῥακένδυτοι, ἀλλὰ καὶ βασιλίσσες καὶ ἡγεμόνες καὶ στρατηγοί· ἔρχονται ἀκόμη ἀγράμματοι ἀλλὰ καὶ σοφοί, ἀπ' ὅλες τῆς τάξεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα· ἔρχονται καὶ πέφτουν μέσ' στὰ θηρία τὰ πεινασμένα καὶ στὶς φωτιές καὶ στὰ ἀμφιθέατρα καὶ φωνάζουν· «*Χριστὸς ἀνέστη*»!

Καὶ τελειώνω ἀναφέροντας **2 - 3 ἀκόμη ἱστορικὰ γεγονότα**.

• **Στὴ Μικρὰ Ἀσία** ἕνας μπέης ἔπιασε ἕνα Χριστιανὸ κοντὰ στὸν Πόντο. Τὸν εἶδε ἔξυπνο, ἱκανὸ καὶ ἤθελε νὰ τὸν κἀνὴ Τουρκο. Προσπάθησε μὲ γλυκὰ λόγια.

Ἀδύνατον. Τοῦ λέει· —Ξέρεις, ἂν δὲν σὲ κἀνω ἐγὼ δικό μου, θὰ σὲ σκοτώσω. Ὁ γκρέκος ἦταν ἔξυπνος. —Καλὰ, μπέη μου, ἀφοῦ εἶνε θέλημά σου, θὰ γίνω Τουρκος. Ἀλλὰ ἕνα τέτοιο γεγονός εἶνε μεγάλο γεγονός. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κἀνω κρυφά, θὰ τὸ κἀνω φανερά. —Ποῦ θέλεις; —Θὰ τὸ κἀνω μιὰ μεγάλη μέρα. —Ποιά μέρα; —Τὴ Λαμπρὴ, λέει. Ὁ Τουρκος χάρηκε. —Καὶ ποῦ θέλεις, παιδί μου; —Ν' ἀνεβῶ στὸ τζαμί καὶ νὰ τὸ διαλαλήσω. Ἦρθε λοιπὸν ἡ Λαμπρὴ. Οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη εἶχαν πένθος. Πατεῖς με πατῶ σε οἱ Τουρκαλάδες περιμένανε. Αὐτὸς ἔκανε μυστικὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ λέει· Χριστέ, κοντὰ στοὺς ἀποστόλους, κοντὰ στοὺς μάρτυρες ἀξίωσε κ' ἐμένα νὰ φωνάξω, ὅτι Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἀνέβηκε καί, καθὼς εἶχε καὶ γλυκειὰ φωνή, ἀρχίζει· «*Χριστὸς ἀνέστη...*», φώναξε. Ὅταν τ' ἄκουσαν οἱ Τουρκοὶ, λύσσαξαν. Ὅσο ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω, πέρασαν λεπτά. Ὅταν πιά ἀνέβηκαν, τὸ ἔχε πεῖ δεκαπέντε φορές τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». Ἐνας Τουρκος τὸν ἄρπαξε, τὸν ἔρριξε κάτω ἀπὸ τὸ τζαμί κ' ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα του τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

• Θέλετε ἄλλο; Στὴν **Κοζάνη**, ποὺ πῆγα πρὸ ἐτῶν, βρῆκα ἕνα γεροντάκο 80 χρονῶν. —Γέροντα, λέω, ποιά ἦταν ἡ πιὸ ὠραία ἡμέρα τῆς ζωῆς σου; Περιμένα νὰ δῶ τί θὰ μοῦ πῆ· τὴν παντρεία του, τὴν ἀρραβωνιαστικιά του... τί ἦταν τέλος πάντων ἡ χαρὰ του; Καὶ τί μοῦ εἶπε; —Ἦμουν, λέει, τὴν ὥρα ποὺ στὴν πλατεῖα τῆς Κοζάνης, τὸ 1912, ἦρθε τρεχᾶτος ἕνας τσολιάς καὶ φώναξε· Ἀδέρφια, «*Χριστὸς ἀνέστη*»! Τί ἔγινε; Ὅλοι φωνάζανε «*Χριστὸς ἀνέστη*»! Εἶχε ἐλευθερωθεῖ ἡ πατρίδα μας μὲ τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ποὺ ἔχε διπλὴ σημασία, ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ, γιατί εἶνε ζυμωμένο μὲ τὰ αἵματα καὶ τὴν ἱστορία μας.

• Καὶ τέλος ἕνα τελευταῖο «*Χριστὸς ἀνέστη*». Μὴ μὲ παρεξηγήσετε. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» αὐτὸ ἀκούστηκε στὴ **Μόσχα**. Πότε; Στὰ 1917. Στὸ μεγαλύτερο θέατρο ἕνας ἄθεος, ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἄντρες τῆς Ῥωσικῆς ἐπαναστάσεως, ἀνέβηκε στὸ βῆμα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ στὸ κατάμεστο ἀκροατήριον ἐπὶ δυὸ ὥρες ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε εἶπε, ὅ,τι εἶχε ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· ὕβρισε τὸ Χριστό, τοὺς ἀγίους, τὰ λείψανα, τὰ πάντα. Ἐνας νεαρὸς δὲν ξέρω πῶς, ὅταν τελείωσε αὐτὸς, σηκώνει τὸ χέρι του. —Σύντροφε, λέει, κάτι θέλω νὰ πῶ. —Τί θὰ πῆς; τοῦ λέει· θὰ σοῦ ἐπιτρέψω, ἀλλὰ σύντομα. Ὁ νέος, ποὺ ἀπὸ παιδί εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν γιαγιά του τὴ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ, λέει· —Σύντομα, σύντροφε, οὔτε δυὸ λεπτά. —Ἐ, ἀνέβα ἀπάνω. Ἀνεβαίνει καὶ φωνάζει στὰ ῥώσικα· «*Χριστὸς ἀνέστη*»! Ἐβόησε ὅλο τὸ ἀμφιθέατρο «*Ἀληθῶς ἀνέστη*»! Λαγὸς ἔγινε ὁ σύντροφος.

Ἀδέρφια μου, «**ὄσοι πιστοί**», ἄντρες καὶ γυναῖκες, στὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ. Μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλης γιὰ ὅλα· γιὰ ἕνα πρᾶγμα μὴ ἀμφιβάλλης· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Μάρκ. 13,31, Λουκ. 21,33), ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. **Ζῆ, δὲν πέθανε! Ζῆ καὶ θριαμβεύει εἰς τοὺς αἰῶνας**. Ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε, γυναῖκες ὑμνεῖτε, μικροὶ ὑμνεῖτε, λαὸς ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2732

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42)
10 Μαΐου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Χριστὸς δέχεται τοὺς μετανοημένους ἁμαρτωλοὺς

Ακούσατε σήμερα, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 4,5-42). Ἀλλὰ τί ὠφεληθήκατε; Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐξηγήσουμε, νὰ τὸ ἐξηγήσουμε πολὺ ἀπλά.

Θ' ἀρχίσουμε μ' ἓνα παράδειγμα. Ποιὸ παράδειγμα; Ὑπάρχει ἓνα πουλὶ πού εἶνε γνωστὸ κ' ἐδῶ στὴν περιφέρεια καὶ σ' ἄλλα μέρη· εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἄσχημα πουλιά, εἶνε τὸ **κοράκι**. Τὰ φτερά του εἶνε μαῦρα, κατάμαυρα· τὸ κοράκι πετάει στὰ βουνὰ καὶ στὰ φαράγγια καὶ τρώει ψοφίμια· τὸ κοράκι ζῆ – πόσα χρόνια νομίζετε; Διακόσα χρόνια ζῆ τὸ κοράκι! Γι' αὐτὸ σὲ πολλὰ μέρη ὅταν εὐχῶνται κάποιον λένε· Κορακοζώητος! Δηλαδή, νὰ ζήσῃ σὰν τὸν κόρακα, διακόσα χρόνια. Ἔτσι ὥρισε ὁ Θεός, νὰ ζῆ ὁ κόρακας διακόσα χρόνια. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Κόρακας εἶνε. Ἐνῶ ἓνα ἄλλο πουλάκι ὁμορφο, τὸ ἀηδόνι, ζῆ λίγα χρόνια, ἀλλὰ κελαηδᾷ ὁμορφα καὶ μᾶς εὐχαριστεῖ. Λοιπὸν, ἀντὶ νὰ εἶμαστε κοράκια νὰ ζοῦμε χρόνια πολλὰ, ἄχρηστα χρόνια, προτιμότερο νὰ ζοῦμε λιγώτερα χρόνια, νὰ εἶμαστε σὰν τὰ ἀηδονάκια πού κελαηδᾶνε μέσα στὸ δάσος.

–Ἀλλὰ γιατί, θὰ μοῦ πῆς, ἀρχίζεις μὲ κοράκια; Τὸ εὐαγγέλιο δὲν λέει γιὰ κοράκια.

Καὶ ὅμως μέσ' στὸ εὐαγγέλιο εἶνε σήμερα ἓνα κοράκι. Βλέπουμε μέσα στὸ εὐαγγέλιο **ἓνα κοράκι πού ἔγινε περιστέρι**. Ἐὰν σᾶς πῶ, ὅτι ἓνα κοράκι ἔγινε περιστέρι, ποιός τὸ πιστεύει; κανεὶς. Καὶ ὅμως αὐτὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ἓνα κοράκι ἔγινε περιστέρι. Ποιὸ εἶνε τὸ κοράκι; Μία γυναίκα. Ποιά; καμμία ἁγία; Ὅχι, ἁμαρτωλή, πολὺ ἁμαρτωλή. Πῶς τὴ λέγανε; Σαμαρείτισσα. Πῆρε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ μέρος πού κατάγεται. Τί ἦταν αὐτή; Παντρεμένη. Πῆρε ἓνα ἄντρα, ἔκανε παιδιά. Ἔδωξε τὸν πρῶτο ἄντρα. Πῆρε δεῦτερο, τὸν ἔδωξε κι αὐτόν. Πῆρε τρίτον ἄντρα, τὸν ἔδωξε κι αὐτόν. Πῆρε τέταρτον ἄντρα, τὸν ἔδωξε κι αὐτόν. Πῆρε πέμπτο ἄντρα, τὸν ἔδωξε κι αὐτόν. Ἔζησε μὲ ἕξι ἄντρες. Ἦταν

λοιπὸν μία γυναίκα πολὺ διεφθαρμένη. Τὴν ἤξεραν ὅλοι. Ντρεπόταν καὶ ἡ ἴδια. Γι' αὐτὸ δὲν πήγαινε τὸ πρῶτὸ στη βρύσι, πού πήγαιναν οἱ γυναῖκες νὰ πάρουν νερό, ἀλλὰ πήγαινε τὸ μεσημέρι πού δὲν πάει καμμία νοικοκυρὰ στὴ βρύσι, τότε, τὸ μεσημέρι πού ἔκαιγε ὁ ἥλιος τὸν κόσμο, τότε ἔπαιρνε τὴ στάμνα τῆς καὶ ντροπαλὴ - ντροπαλὴ πήγαινε στὸ πηγάδι νὰ βγάλῃ νερό. Αὐτὴ ἦταν **ἡ γυναίκα - κοράκι**.

Καὶ ξαφνικὰ **γίνεται περιστέρι**. Πῶς; Νά· ἓνα μεσημέρι, Ἰούνιο μῆνα, πού ἔκαιγε ὁ ἥλιος τίς πέτρες, πῆρε κι αὐτὴ ντροπαλὴ τὴ στάμνα, βγήκε ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ πήγε στὸ πηγάδι νὰ βγάλῃ νερό μὲ τὸν κουβᾶ τῆς. Ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ ἓνας ἄνθρωπος κουρασμένος, ἰδρωμένος, καθόταν ἐκεῖ στὸ πηγάδι. Ξένος ἦταν, ἄγνωστος. Ποιός ἦταν; **Ὁ Χριστός**. Δὲν τὸ κατάλαβε αὐτὸ ἡ Σαμαρείτισσα. Καὶ ὁ Χριστὸς τῆς λέει· –Δός μου νὰ πιῶ, διψῶ. Ἐκείνη, ἀπὸ τὴν προφορὰ κι ἀπὸ τὰ ῥοῦχα του, κατάλαβε ὅτι δὲν εἶνε ἀπ' τὸ χωριὸ· ἀπὸ μακριά, ἀπὸ ξένη χώρα εἶνε, ἀπὸ τὴν Ἰουδαία, πού αὐτοὶ μισοῦσαν· πάρα πολὺ μισοῦσαν οἱ Σαμαρεῖτες τοὺς Ἰουδαίους. Παραξενεύτηκε λοιπὸν.

–Πῶς ἐσύ, λέει, ἀπὸ μέρος πού δὲν ἔχουμε σχέσι, ζητᾶς ἀπὸ μένα νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῆς; Καὶ τότε ὁ Χριστὸς τί τῆς λέει·

–Ἐὰν ἤξερες ποιός εἶμαι, ἐσὺ θὰ ζητοῦσες ἀπὸ μένα καὶ θὰ σοῦ ἔδιναν τὸ ἀθάνατο νερό.

–Ἀθάνατο νερό; ὑπάρχει λοιπὸν ἀθάνατο νερό; νὰ πίνῃ κανεὶς καὶ νὰ μὴ διψᾷ ποτέ καὶ νὰ μὴ πεθαίνῃ ποτέ; Δός μου το, λέει αὐτή.

Καὶ ὁ Χριστὸς τῆς ἀπαντᾷ·

–Θὰ σοῦ δώσω τὸ ἀθάνατο νερό, ἀλλὰ πηγαινε νὰ φωνάξῃς πρῶτα τὸν ἄντρα σου.

–Δὲν ἔχω ἄντρα, ἀπαντᾷ αὐτή.

–Ναί, λέει ὁ Χριστὸς, σωστὰ τὸ εἶπες· πέντε ἄντρες εἶχες κι ὁ ἕκτος αὐτὸς πού τώρα συζῆς δὲν εἶνε νόμιμος σύζυγός σου.

Ἦξερε τὰ πάντα γι' αὐτὴν ὁ Χριστὸς. Καὶ μόλις ἄκουσε τὰ λόγια του, σκέφτηκε· Αὐτὸς εἶνε ἀπὸ μακριά· πῶς ξέρει τὴ ζωὴ μου; σί-

γουρα εἶνε προφήτης. Ἄρχισε λοιπὸν μιὰ συζήτησι μὲ τὸ Χριστὸ πάνω σὲ μεγάλα θέματα τῆς θρησκείας· κ' ἐκεῖ πού κουβέντιαζαν εἶπε αὐτῇ·

–Αὐτὰ τὰ δύσκολα ζητήματα δὲν μπορούμε νὰ τὰ λύσουμε ἐμεῖς. Περιμένουμε νὰ μᾶς τὰ λύσῃ ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ὅταν θὰ ἔρθῃ.

–Ἐγὼ εἶμαι πού σοῦ μιλῶ, λέει ὁ Χριστός. Πάνω στὴν ὥρα ἦρθαν οἱ μαθηταὶ του.

Αὐτὴ λοιπὸν ἐκπληκτῆ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι ἀφήνει ἐκεῖ τὴ στάμνα τῆς καὶ τρέχει στὸ χωριό.

–Τρέξετε, φωνάζει, χωριανοί· ἐλάτε στὸ πηγάδι, νὰ δῆτε κάποιον πού μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει· μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός;

Καὶ τότε ὅλοι ἄφησαν τὶς δουλειές. Πῆγαν στὸ πηγάδι. Κι ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ καὶ ἄκουσαν τὰ λόγια του, πολλοὶ Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτόν. Τοῦ ζήτησαν μάλιστα νὰ μείνῃ σ' αὐτούς. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο μέρες. Καὶ τότε ἀπὸ τὰ λόγια του πίστεψαν πολὺ περισσότεροι. Καὶ ἔλεγαν στὴ γυναῖκα· Τώρα πιά δὲν πιστεύουμε γιὰ τὸ εἶπες ἐσύ· οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ ἔχουμε πεισθῆ ὅτι αὐτὸς ἀληθινὰ εἶνε ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τί ἀπέγινε; ἔμεινε ἐκεῖ πού ἔζησε μὲ τοὺς πολλοὺς ἄντρες; Ὁχι πιά. **Τὸ κοράκι ἔγινε περισσότερὸν.** Ἐφυγε, ἄλλαξε τελείως. Μετὰ τὴ θυσία καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ βαπτίστηκε, ἄλλαξε καὶ ὄνομα· δὲν λέγεται πλέον Σαμαρεῖτισσα, ἀλλὰ λέγεται **Φωτεινὴ**, ἁγία Φωτεινὴ. Καὶ τί ἔκανε; Πῆρε ἕνα ράβδι καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ λαγκάδι σὲ λαγκάδι, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, κι ἀπὸ ποτάμι σὲ ποτάμι, διέτρεξε πολιτεῖες καὶ χωριά, κήρυξε τὸ Χριστὸ καὶ πίστεψε κόσμος, γυναῖκες - ἄντρες ἀμαρτωλοὶ, μικροὶ - μεγάλοι. Ἐκανε μεγάλο καλό. Στὸ τέλος μάλιστα τὴ συνέλαβαν καὶ μαρτύρησε. Καὶ ποῦ; Μόνο ἂν ζῆ κάποιος ἡλικιωμένος ἀπὸ ἐκείνους πού πῆγαν στρατιῶτες στὴ Μικρὰ Ἀσία, αὐτοὶ ξέρουν ποιά ἦταν τότε ἡ πιὸ μεγάλη πόλις· εἶνε ἡ Σμύρνη. Ἐ, ἐκεῖ λοιπὸν μαρτύρησε· στὴ Σμύρνη, πού εἶχε καμμιά εἰκοσαριὰ ὁμορφες ἐκκλησιές. Ἡ πιὸ ὁμορφὴ ἦταν ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, πού τέτοια ἅγια μέρα ὅλη ἡ Σμύρνη ἐώρταζε τὴ μνήμη τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.

Τί μᾶς διδάσκει, ἀδελφοί μου, τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Μᾶς δείχνει, ὅτι **ὁ Χριστὸς δέχεται τοὺς ἀμαρτωλούς.** Ποιούς ἀμαρτωλούς; Ὑπάρχουν δυὸ κατηγορίες ἀμαρτωλῶν· νούμερο ἕνα, νούμερο δύο. Σὲ ποιά ὑπαγόμαστε ἐμεῖς; Ὅλοι ἀμαρτωλοὶ εἴμαστε. Ἀλλὰ ὑπάρχουν αὐτοὶ πού ἀμαρτάνουν καὶ γελᾶνε, κοροϊδεύουν, γλεντᾶνε, βλαστημᾶνε, βγάζουν ἀφρὸ ἀπὸ τὸ στόμα, ἀκοῦνε τὴν καμπάνα νὰ χτυπάῃ καὶ βρίζουν, δὲν σκέπτονται κανένα

καλό, ἐξομολόγησι ἢ λόγο Θεοῦ – ὄχι ἐμεῖς νὰ μιλάμε, ἐκατὸ κηρύγματα ν' ἀκούσουν, δὲν ἀλλάζουν· ὀργίζονται, θυμώνουν, εἶνε ἔτοιμοι νὰ πιάσουν πέτρες νὰ ρίξουν καὶ καρφιά νὰ καρφώσουν, νὰ σταυρώσουν αὐτὸν πού κηρύττει. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ ἀμετανόητοι** ἀμαρτωλοί. Εὐχόμαι, κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν εἶνε τέτοιος.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ἀμαρτωλοὶ, πού πέφτουν μὲν στὴν ἀμαρτία, κάνουν τὸ κακό, ἀλλὰ μετὰ μετανοοῦν, συναισθάνονται τὸ κακό, κλαῖνε, τρέχουν στὸν πνευματικὸ, ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους, ἐξομολογοῦνται τ' ἀμαρτήματά τους, παίρνουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ συγχώρησι, γίνονται πάλι πραγματικοὶ Χριστιανοί. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ μετανοημένοι** ἀμαρτωλοὶ, πού ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.

Ἀμαρτωλὴ ἦταν ἐκείνη, πολὺ ἀμαρτωλὴ. Ἐνα κήρυγμα ἄκουσε, μιὰ φορὰ εἶδε τὸ Χριστὸ, καὶ μετανόησε, ἄλλαξε. Τὸ παράδειγμα τῆς Σαμαρεῖτιδος ἁγίας Φωτεινῆς, αὐτὸ τὸ ἅγιο παράδειγμα νὰ μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς. Ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ, καὶ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ, καὶ ἀξιωματοῦχοι καὶ ἰδιῶτες, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ βυζανιάρικα μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα, ὅλοι εἴμαστε μέσα στὴν ἀμαρτία.

Ἄς μετανοήσουμε. Πότε νὰ μετανοήσουμε; Τώρα, σήμερα, ὄχι αὔριο. Τώρα πού εἴμαστε ἀκόμα ζωντανοί· δὲν ξέρω ἂν θὰ εἴμαστε αὔριο, δὲν ξέρω ἂν θὰ ζήσουμε. Τώρα πού ἔχουμε τὰ χέρια νὰ κάνουμε τὸν τίμιον σταυρό, τώρα πού ἔχουμε τὰ πόδια νὰ τρέχουμε στὴν ἐκκλησία, τώρα πού ἔχουμε τὰ μάτια νὰ κλάψουμε. Κλάψαμε γιὰ πολλὰ πράγματα στὸν κόσμον· τὴ μάνα μας, τὸν πατέρα μας, τ' ἀδέρφια μας, τοὺς συγγενεῖς μας· δὲν κλάψαμε τὴν ἀμαρτία ὅπως ἔκλαψε ἡ ἁγία Φωτεινὴ. Ἐχουμε χρόνο νὰ κλάψουμε, γλώσσα νὰ μιλήσουμε στὸν πνευματικὸ, νὰ ποῦμε τ' ἀμαρτήματά μας ὅπως τὰ εἶπε τὰ δικά της ἡ ἁγία Φωτεινὴ στὸ Χριστό.

Ἐχουμε καρδιά; Ἔω καρδιά, καρδιά ἀμαρτωλή! Ν' ἀγαπήσουμε τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὸ παιδί μας, ἀπὸ τὸν πατέρα μας, ἀπὸ τὴ μάνα μας, παραπάνω ἀπ' ὅλα· νὰ δώσουμε τὴν καρδιά μας στὸ Χριστό. Τότε θὰ μοιάσουμε κ' ἐμεῖς μὲ τὴ Σαμαρεῖτισσα, τὴν ἁγία Φωτεινὴ πού ἐορτάζει σήμερα, καὶ τότε ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ ἁγίου θὰ εἶνε μεθ' ἡμῶν· ἀμήν, ἀγαπητοί μου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2733	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38) 17 Μαΐου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁμολογία τοῦ τυφλοῦ

Ὅπως στὸ στρατό, ἀγαπητοί μου, ὁ στρατηγὸς κάνει αἰφνιδιασμούς, νὰ δῆ ἐὰν οἱ στρατιῶτες βρίσκονται στὶς θέσεις τους, ἔτσι κ' ἐγὼ ἔκανα σήμερα μία ἐπιθεώρησι.

Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγα λόγια ἐπάνω στὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 9,1-38).

Πρέπει, ἀγαπητοί μου, μέρα - νύχτα νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα ἀλλὰ κυρίως διότι εἴμαστε Χριστιανοί. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία ὠραιότερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἔχουμε οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες. Εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή, ἡ **θρησκεία ποὺ κάνει θαύματα**, θαύματα ἀμέτρητα. Κ' ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτὰ διηγεῖται σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Ἐπῆρχε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἕνας δυστυχισμένος. Καὶ ἦταν δυστυχισμένος, ἔστω κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι εἶχε ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου· καὶ Ἰννάσης ἀκόμα νὰ ἦταν, δυστυχῆς θὰ ἦταν. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἔστερεῖτο τὴν σπουδαιότερη αἴσθησι, ποὺ εἶνε ἡ ὄρασις. Ἦταν **τυφλός**. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔπαθε ὅταν ἦταν νέος· ἦταν τυφλὸς **ἐκ γενετῆς**. Εἶνε μιὰ σπάνια περίπτωση, τὸ παιδί δηλαδὴ πέφτοντας ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του νὰ γεννηθῆ τυφλό. Αὐτὸς λοιπὸν δὲν εἶχε καθόλου μάτια, δὲν εἶχε βολβούς μέσα στὶς κόγχες τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦταν τελείως ἀόμματος, δυστυχισμένος. Ἄκουγε κόσμος, καὶ κόσμος δὲν ἔβλεπε· ἄκουγε, ὅτι ἐπάνω στὴ γῆ ὑπάρχουν τόσα ὠραῖα πράγματα, καὶ δὲν μπορούσε νὰ δῆ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Δὲν ἤξερε ἀκόμα, ἂν εἶνε νύχτα ἢ μέρα. Ἰρωτοῦσε· Βράδιασε; βγήκαν τὰ ἄστρα στὸν οὐρανὸ; Ἰρωτοῦσε· Βγήκε ὁ ἥλιος; Πόσο, ἀδελφοί μου, πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ καὶ γιατί μᾶς ἔδωσε τὰ δυὸ μάτια. Καὶ πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ συμπαθεῖς σὲ ὅποιον ἔχει στερηθῆ τὴν ὄρασί του καὶ δὲν ἀπολαμβάνει τὰ κάλλη τοῦ κόσμου τούτου.

Τυφλὸς ἐκ γενετῆς. Καὶ ὡς τυφλός, ποὺ τότε δὲν μπορούσε νὰ κἀν καμμίᾳ ἐργασία,

κάποιον σπλαχνικὸ παιδί τὸν ἔπαιρνε καὶ τὸν πήγαινε σ' ἕνα σταυροδρόμι κ' ἐκεῖ ἔμενε ὅλη τὴ μέρα ἀπλώνοντας τὸ χέρι καὶ ζητώντας ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς περαστικούς. Δυστυχισμένος ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ κάποτε **ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἀξίζουν αἰῶνες**. Καὶ ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε τέτοιες στιγμὲς ποὺ λές· Στιγμὴ, σταμάτα! ἀλλὰ ἡ στιγμὴ φεύγει, καὶ χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἱερὴ εὐκαιρία. Σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ χρόνου λοιπὸν ποὺ δὲν τὴν περίμενε, κατὰ τὸ μεσημέρι, νὰ καὶ στέκεται μπροστά του – ποιός; **Ὁ Χριστός**, ἄγνωστος μέσα σὲ ἀγνώστους. Γεμάτος ἀγάπη καὶ οἰκτιρμούς ὁ πολυεὐσπλαχνος, ὁ ὠκεανὸς τοῦ ἐλέους, ποὺ ἀγαπᾷ ὅλα τὰ πλάσματά του καὶ πολὺ περισσότερο τοὺς πονεμένους καὶ θλιμμένους, ὁ Χριστὸς στέκεται μπροστά του. Ἀποφάσισε νὰ τὸν κἀν καλά. Αὐτὸς ποὺ κάποτε, ναὶ κάποτε, πῆρε χῶμα, τὸ ζύμωσε καὶ ἔκανε τὸν ἄνθρωπο –κι ὁ ἄνθρωπος εἶνε γῆ καὶ *«εἰς γῆν ἀπελεύσεται»* (Γέν. 3,19)–, αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ τεράστιο θαῦμα νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ γῆ, ὁ ἴδιος τώρα μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς παντοδυναμίας του· σκύβει, φτύνει –καὶ **τὸ σάλιο τοῦ Χριστοῦ εἶνε θαῦμα**– φτύνει στὴ γῆ, κάνει πηλὸ ἀπ' τὸ χῶμα, ἀλείφει μ' αὐτὸν τὰ μάτια τοῦ ἀόμματου καὶ τοῦ λέει· Πήγαινε στὴ στέρνα τοῦ Σιλῶμ καὶ πλύσου. Ὁ τυφλὸς ὑπάκουσε ταπεινά· πῆγε καὶ πλύθηκε, κι ἀμέσως –ὦ θαῦμα– **εἶδε τὸ φῶς του**, ἀνοιξαν τὰ μάτια του!

Ἄχ **ἐμεῖς οἱ ἀχάριστοι!** ἔχουμε μάτια, βλέπουμε τὸν ἥλιο καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς καί, χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῆς ζούγκλας ποὺ ὅταν βγαίνῃ ὁ ἥλιος σκύβουν καὶ προσκυνοῦν, ἐμεῖς δὲν δοξολογοῦμε τὸ Θεό.

Ὁ τυφλὸς αὐτός, ὅταν εἶδε τὸν κόσμον γύρω του, τὸν ἥλιο, τὰ δέντρα, τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, τὰ ἄνθη, ὅλα - ὅλα, μύριες δοξολογίες βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα του. Κι ἀπ' ὅλα ποὺ εἶδε, τὰ πιὸ ὠραῖα, εἶδε τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του. Μὰ παραπάνω κι ἀπὸ τὴ μάνα καὶ

τόν πατέρα του εἶδε ποιόν; Ὡραία εἶνε ὅλα ὅσα ἐπλασε ὁ Θεός, ὡραία τὰ πάντα, ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα –δὲν εἶπες τίποτα, τίποτα δὲν εἶπες, ἄνθρωπε– τὸ πιὸ ὡραῖο ποιό εἶνε; Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε μία σκιά ὡραιότητος. Τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅλα, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἂν δὲν τ' ἀπολαύσουμε, εἴμαστε χαμένοι, εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Δὲν λέμε στὴν ἐκκλησία «Ὁ ὡραῖος Νυμφίος», «Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 44,3); Δυὸ ἥλιους εἶδε· τὸν ἕνα ἥλιο τὸν φυσικό, ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὸν φυσικό ἥλιο εἶδε τὸν ἄλλο ἥλιο, τὸν ἀθάνατο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἶδε τὸ φῶς τοῦ ὀτυφλός. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ περιμέναμε νὰ πιστέψουν ὅλοι. Πίστεψαν; Ὅχι. Κάτι φίδια, κάτι σκορπιοί, κάτι δαίμονες ποὺ ἔχει ἡ κοινωνία, χιλιάδες θαύματα νὰ δοῦν δὲν πιστεύουν, γιατί στὴν ψυχὴ τους ἔχουν τὸ σκοτάδι. Ἔτσι συνέβη. Ἔκανε τὸ θαῦμα τὴν ἡμέρα ὁ Χριστός, τὸ εἶδαν χιλιάδες μάτια, ἀλλὰ κάτι γραμματεῖς, φαρισαῖοι, ἄπιστοι, δὲν ἤθελαν νὰ τὸ πιστέψουν. Ἄλλοι εἶπαν· Αὐτὸς ποὺ τὸ ἔκανε δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἀμαρτωλὸς ἀφοῦ δὲν τηρεῖ τὸ σάββατο. Ἄλλοι εἶπαν· Ψέματα εἶνε, δὲν εἶν' αὐτός, κάποιος ἄλλος εἶνε. Ἄλλοι εἶπαν· Δὲν τὸν ξέρουμε. Ἄλλοι διάφορα ἄλλα. Φώναξαν τὸν ἴδιο· –Ποιός σ' ἔκανε καλά; –Κάποιος λεγόμενος Ἰησοῦς. Δὲν τὸν πίστεψαν οἱ Ἰουδαῖοι, μέχρι ποὺ φώναξαν τοὺς γονεῖς· –Τὸν γνωρίζετε; Φοβισμένοι οἱ ταλαίπωροι λένε· –Ὁ γυιός μας εἶνε, ἀλλὰ πῶς θεραπεύθηκε ἐμεῖς δὲν ξέρουμε. Ἐνῶ ἤξεραν, δὲν τολμοῦσαν νὰ τ' ὁμολογήσουν, φοβοῦνταν τοὺς ἄρχοντες. Φωνάζουν πάλι τὸν τυφλὸ στήνοντας δικαστήριο νὰ δικάσουν τὸ Χριστό. Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος· τὸ Βαραββᾶ τὸν ἀθωώνει, τὸ Χριστὸ τὸν δικάζει· τὸ Χριστὸ τὸν σταυρώνει, τὸ Βαραββᾶ τὸν ἐλευθερώνει. Τὸν ῥωτοῦν λοιπὸν καὶ τὸν ξαναρωτοῦν, κ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὠμολογοῦσε σταθερά, ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε γιατί εἶνε προφήτης τοῦ Θεοῦ, τότε πιὰ διὰ τῆς βίας τὸν πέταξαν ἔξω· δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴ του.

Πολλά, ἀγαπητοί μου, μᾶς διδάσκει ὁ τυφλός, ἀλλὰ συντομεύοντας τὸν λόγο σᾶς λέω ἕνα μόνο καὶ θέλω νὰ μὲ προσέξετε.

Θαυμάζω αὐτὸ τὸν τυφλό. Θά 'θελα κ' ἐγὼ νὰ 'μουν τυφλός, νὰ δῶ κ' ἐγὼ τὸ Χριστὸ ὅπως τὸν εἶδε ἐκεῖνος. Μιὰ στιγμή νὰ δῆς τὸ Χριστό, φτάνει. «*Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδίας, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται*» (Ματθ. 5,8). Θαυμάζω τὸν τυφλὸ γιὰ τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴν ταπεινώσί του, μὰ πρὸ παντὸς **γιὰ τὴν ὁμολογία του**. Ὁμολόγησε τὸ Χριστὸ στοὺς ἐχθρούς, τέλος δὲ «*καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ*» (ἰω. 6,38). Φάνηκε γενναιότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Πέ-

τρο, ὁ ὁποῖος εἶπε· Δὲν τὸν γνωρίζω, δὲν τὸν ξέρω (Ματθ. 26,72)· ἀνώτερος καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ποὺ τὸν ἀρνοῦνται. Αὐτὸς καὶ μόνος του τὸν ὠμολόγησε καὶ τὸν κήρυξε· κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα· ὅπου στεκόταν, ὠμολογοῦσε· Ὁ Χριστὸς μὲ ἔκανε καλά.

Πῶς εἶνε ὁ κόσμος σήμερα ἀπέναντι στοῦ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας; **ὑπάρχει σήμερα ὁμολογία Χριστοῦ;** Κρύες οἱ καρδιές, Βόρειος Πόλος, μπούζι! Ἦθελα νὰ 'χα ἕνα θερμόμετρο ὅχι σὰν αὐτὸ ποὺ ἔχουν οἱ γιατροί, ἀλλὰ θερμόμετρο ποὺ μετράει τὴν πίστι. Πῶς θὰ σὲ καταλάβω πῶς εἶσαι Χριστιανός; Θὰ σὲ καταλάβω, ἂν ὁμολογήσῃς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Θέλετε μερικὰ παραδείγματα;

✓ Μπαίνει ὁ ἄλλος στὸ σιδηρόδρομο, στὸ αὐτοκίνητο, στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ δὲν ξέρει ἂν θὰ φτάσῃ στὸ τέρμα, καὶ δὲν κάνει τὸ σταυρό του· ντρέπεται, δὲν ὁμολογεῖ τὸ Χριστό.

✓ Κάθεται σὲ τραπέζι μὲ ἄλλους καὶ δὲν κάνει σταυρό, γιὰ νὰ μὴν τὸν κοροϊδέψουν καὶ τὸν ποῦν καθυστερημένο, βλάκα, παπᾶ.

✓ Τὸν βλέπεις ὅτι ἀκούει νὰ βλαστημᾶνε τὸ Χριστό, τὴν Παναγιά, τὰ θεῖα, καὶ σιωπᾶ.

✓ Τὸν βλέπεις σὲ μιὰ συναναστροφή ποὺ μιλοῦν κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἱερέων, καὶ αὐτὸς κίχ! κουβέντα δὲν λέει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πίστι τῶν πατέρων του.

Αὐτοὶ εἶνε **ἀρνηταὶ τῆς πίστεως**, δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὸν τυφλό, ποὺ διακινδύνευσε ὁμολογώντας σήμερα τὸ Χριστό.

–Μά, θὰ πῆτε, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι.

Ποιοὶ εἶνε; Εἴμαστε ἐμεῖς οἱ λεγόμενοι θρησκευτικοί, ποὺ λέμε· Ἐγὼ πάω στὴν ἐκκλησία, ἀνάβω κερί, κάνω τὸ σταυρό μου, διαβάζω τὴν ἁγία Γραφή, ἀκούω κηρύγματα χριστιανικά· δὲν ὁμολογῶ ἔτσι τὸ Χριστό;

Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ τὸν ὁμολογοῦμε **καὶ μὲ τὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὰ ἔργα**, ὅτι εἴμαστε Χριστιανοί. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη ὁμολογία.

Ἄκόμα ἀνώτερη ὁμολογία εἶνε ἡ ὁμολογία π.χ. τῶν ἀγίων μας. Ὅχι μόνο μὲ τὴ γλῶσσα, ὅχι μόνο μὲ τὰ ἔργα, ἀλλὰ **καὶ μὲ τὸ αἷμα μας**. Εἴμαστε τέτοιοι Χριστιανοί; δὲν εἴμαστε.

Ὁ τυφλὸς εἶνε σήμερα **μιὰ ζυγαριὰ ποὺ ζυγίζει ὅλους** καὶ μᾶς βγάζει σκάρτους.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό. Καὶ θέλω νὰ γεμίξῃ ὁ ναὸς ἀπὸ ἐκκλησίασμα. Παρακαλῶ ὅλους νὰ ἔρχεστε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία. Κ' ἐσεῖς, κάθε Κυριακὴ ποὺ χτυπάει ἡ καμπάνα, ἐσύ ἢ γυναίκα νὰ φέρῃς τὸν ἄντρα σου, ἐσύ ὁ ἄντρας νὰ φέρῃς τὰ παιδιὰ σου, ὥστε νὰ γεμίξῃ ἡ ἐκκλησία· καὶ τότε θὰ γίνῃ χαρὰ μεγάλη. Ἔτσι θὰ δείξουμε ὅτι εἴμαστε Χριστιανοὶ ζωντανοί, ποὺ πιστεύουμε καὶ λατρεύουμε τὸ Θεό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΔ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2016

Κυριακὴ Πατέρων Α΄ Οἰκ. Συνόδου
24 Μαΐου 2026 (2010)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ αἰώνιος ζωὴ

«Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰω. 17,3)

Θέλω, ἀγαπητοί μου, σήμερα νὰ μιλήσω ἐπάνω σὲ **ένα θέμα, ποῦ εἶνε ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα**. Ἐν τούτοις διστάζω, γιατί φοβᾶμαι μήπως δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν· σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται σὲ ἄλλα θέματα. Ἄλλὰ ἐγὼ τὰ σβήνω ὅλα καὶ παίρνω αὐτό, ποῦ γράφεται μὲ δέκα ψηφία: **«αἰώνιος ζωὴ»** (Ἰω. 17,2-3).

«Ἄλλα λόγια ν' ἀγαπιώμαστε»· μίλα μας γιὰ ἔρωτες, γιὰ φιγουρίνια, γιὰ πολιτική, ἀλλὰ ἡ αἰώνιος ζωὴ φαντάζει ὄνειρο, **παραμῦθι**. «**Αἰώνιος ζωὴ**»; Ἢ γελᾶση ὁ νέος, θὰ μειδιάση ἡ δεσποινίς, θὰ περιπαίξῃ ὁ ὑλόφρων «ἐπιστήμων», θὰ τὸ κἀνῆ ἀντικείμενο γελοιογραφίας ὁ δημοσιογράφος. Τί εἶν' αὐτὴ ἡ «**αἰώνιος ζωὴ**»!... Μὰ γι' αὐτὴν μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ ἐμεῖς **εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προβάλουμε** μπροστά σας τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα.

● «**Αἰώνιος ζωὴ**»! Καὶ ἐν πρώτοις, ἀδελφοί μου, **ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ**; Ἄν ἀνοίξετε τὶς καρδιές σας, καὶ σ' ἐσᾶς ἀκόμα ὑπάρχει κάποια ἀμφιβολία, ἄραγε ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ; Ἢ μποροῦσα κι ἀπὸ τὴ φιλοσοφία κι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν θρησκείων κι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν λαῶν κι ἀπὸ τὴν παγκόσμιο ἱστορία, προπαντὸς δὲ ἀπὸ τὴν ψυχολογία, νὰ παρουσιάσω ἀποδείξεις ὅτι ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ. Ἄλλὰ γιὰ μένα οἱ ἄλλες μαρτυρίες δὲν ἀξίζουν μιὰ πεντάρα· μιὰ ἀπόδειξις εἶνε ἀνώτερη ἀπ' ὅλες καὶ μὲ φτάνει αὐτὴ καὶ μόνη· βράχος ἀκλόνητος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο στηρίζω τὴν πίστι μου, εἶνε τὰ λόγια ὄχι τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, ἀλλὰ **τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἐὰν ὑπάρχη ἕνας γιὰ τὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν εἶπε ψέμα **«οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ»** (Ἦσ. 53,9=Α' Πέτρ. 2,22) καὶ νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶνε ἀλάθητος καὶ αἰώνιος, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. **«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι»** (Ματθ. 24,35), εἶπε.

Αὐτὸς λοιπὸν πιστοποίησε καὶ κήρυξε καὶ διακήρυξε, ὅτι **ὑπάρχει αἰώνιος ζωὴ**.

✓ Ὅχι μόνο στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς κατ' ἐπανάληψιν κηρύττει τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ διαλαλεῖ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμον ἀπλώνεται ἕνας ἀφάνταστα ὠραῖος κόσμος, τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς μὲ τὴ δική του γλῶσσα ὠνόμασε **«βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»** (βλ. Ματθ. 4,17-5,3,10· 10,7· 19,14 κ.ά.).

✓ Ἀρκεῖ νὰ δῆτε τὴν φοβερὴ εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως (βλ. ἔ.ἀ. 25,31-46), ν' ἀκούσετε τὸ ψυχορράγημα τοῦ ληστοῦ στὸ Γολγοθᾶ **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»** καὶ τὴν ἀπάντησι τοῦ Κυρίου **«Ἄμην λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ»** (Λουκ. 23,42-43). Βεβαίωσε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον τὸν ἀθάνατο.

✓ Διαβάστε ἀκόμη τὸ οὐράνιο ἐκεῖνο εὐαγγέλιο ποῦ διαβάζεται στὶς κηδεῖες –θὰ διαβαστῆ καὶ στὴ δική μας–, ὅπου ὁ Χριστὸς λέει· **«Ἄμην ἀμην λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν»** (Ἰω. 5,24). Δὲν ὑπάρχει θάνατος γι' αὐτὸν ποῦ πιστεύει στὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶπε **«Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ»** (ἔ.ἀ. 11,25).

Λοιπὸν ὑπάρχει ἡ αἰώνιος ζωὴ. Τὴν βεβαιώνει ὁ Χριστός, τὴν πιστοποιοῦν τὰ θαύματά του, τὴν καθαγιάζει ὁ Γολγοθᾶς, τὴν φωνάζει ἡ Ἀνάληψις του, τὴν κραυγάζει ἡ Πεντηκοστὴ καὶ ὅλη ἡ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

● Ἄλλὰ θὰ μὲ ρωτήσετε· **Ποιά εἶνε, τί εἶδους εἶνε αὐτὴ ἡ αἰώνιος ζωὴ**; Δυσκολεύομαι ν' ἀπαντήσω. Θὰ ἔπρεπε νὰ βρισκεται ἐδῶ ἕνα Χερουβὶμ ἢ Σεραφίμ, ὁ Μέγας Βασίλειος ἢ ὁ Χρυσόστομος, γιὰ νὰ δώσουν ἀπάντησι. Τί εἶδους εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ μὴ ρωτᾶτε ἐμένα. Συνιστῶ καὶ παρακαλῶ, στὸ σπίτι σας ν' ἀνοίξετε καὶ νὰ μελετήσετε· **α')** τὸν 86ο ψαλμὸ τοῦ Δαυὶδ (Ψαλμ. 86ος), **β')** τὴν Δευτέρα (Β΄) πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ

του Παύλου στο 12ο κεφάλαιο (Β' Κορ. 12ο), και **Υ'** στο τέλος της Καινής Διαθήκης τα κεφάλαια 21 & 22 της Αποκαλύψεως (Απ. 21ο, 22ο). Σ' αυτά τα τρία μέρη της Γραφής θα δήτε **ένα όραμα θεσπέσιο**.

α') Ο μὲν Δαυὶδ ψάλλει τὴν **Σιών** «*Δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ*». «*Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ*» καὶ «*ὡς εὐφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν σοί*» (Ψαλμ. 86,3,5,7)· εἶνε λόγια τοῦ ψαλμοῦ, ποὺ θα χρειαζόταν ὥρα νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε. Θέλετε νὰ δῆτε ποιά εἶνε ἡ Σιών; Ἀκοῦστε τὸ σημερινὸ δοξαστικὸ ποὺ ὑμνεῖ τοὺς ἁγίους πατέρας. Χαίρετε, λέει, πατέρες ἅγιοι, «*τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι*» ἡ μυστικὴ **Σιών εἶνε ἡ Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ, ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

β') Ο ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ἀνέβηκε «*ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ... ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον*» (Β' Κορ. 12,2,4). Λέγε μας, Παῦλε ἀπόστολε, τί ἄκουσες ἐκεῖ; Εἶδα, λέει, καὶ ἄκουσα πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ περιγράψης. Ὅπως ἂν ἕνας ἄγριος πάη στὸ Λονδίνο ἢ στὴ Μόσχα, καὶ κατόπιν ἐπιστρέψῃ στὴ ζούγκλα καὶ τὸν ρωτοῦν οἱ δικοὶ του τί εἶδε, δὲν θὰ μπορῇ νὰ περιγράψῃ τὸ ραδιόφωνο, τὴν τηλεόρασι κ.τ.λ., ἔτσι καὶ πολὺ περισσότερο ἕνας ἄνθρωπος γήινος δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὸν παράδεισο.

Τί εἶνε ἡ αἰώνιος ζωή; Ὁ Χριστὸς εἶπε· «*Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωμεν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν*» (Ἰω. 17,3). Αἰώνιος ζωή! Ἐκεῖ ὁ χρόνος θὰ κυλάῃ τὰ ρεύματά του χωρὶς τέλος. Ὑπάρχει στὸ Ψαλτήρι ἕνα χωρίο ποὺ λέει ὅτι «*χίλια ἔτη ... ὡς ἡ ἡμέρα ἢ ἐχθές, ἥτις διήλθε*» (Ψαλμ. 89,4). **Χίλια χρόνια = σὰν μιὰ μέρα!** τί περίεργη «ἀλγευρικὴ» ἐξίσωσι εἶν' αὕτη; Σὰς συνέβη ποτὲ νὰ ἔχετε μία γλυκεῖα συνάντησι μὲ ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο; Περνᾶνε οἱ ὥρες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Ὁ χρόνος περνᾷ ὅταν ὑπάρχουν ἐνδιαφέροντα, θέλητρο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αἴρεται στὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ αἰώνια· ἀντιθέτως ὁ χρόνος εἶνε βαρὺς καὶ ἀφόρητος ὅταν βρισκώμαστε μπροστὰ στὸ φέρετρο ἀγαπητοῦ προσώπου. Ἔτσι πλησιάζουμε κάπως στὴν ἐρμηνεία τοῦ χωρίου «*χίλια ἔτη ... ὡς ἡμέρα ἢ ἐχθές...*». Ἐνα ἀνέκδοτο λέει, ὅτι σ' ἕνα μοναστήρι ἕνας εὐσεβῆς καλόγηρος εἶδε στὸ Ψαλτήρι τὸ χωρίο αὐτό, καὶ λέει· «*Ἀδύνατον. «Μιὰ μέρα χίλια χρόνια»; Δὲν λέει ἐδῶ ἀλήθεια ὁ ψαλμωδός –Θεέ μου, συχώρεσέ με– κάποιο σφάλμα ὑπάρχει ἐδῶ*». Μιὰ μέρα πῆρε τὸ τσεκούρι καὶ πῆγε νὰ κόψῃ ξύλα γιὰ τὸ μοναστήρι. Καθὼς βᾶδιζε μέσ' στὸ δάσος, ἀκούει ἕνα τραγούδι ὀλόγλυκο. Ἄφησε τὴ δουλειά του καὶ ἄκουγε ἄκουγε συνεπαρμένος. Κάποτε τὸ τραγούδι σταμάτησε. Πό-

σος χρόνος εἶχε περάσει νομίζετε; 300 χρόνια! καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἦταν 1 ὥρα!

ᾤ πόλις τοῦ Θεοῦ, Σιών ἁγία, παράδεισε, γλυκυτάτη πατρίδα· ὦ ζωὴ αἰώνιος, μὲ τὰ τραγούδια σου, μὲ τὰ ἀλληλοῦια, μὲ τοὺς πατέρας καὶ τὰ ἄυλα πνεύματα! Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα· ἕνα δὲν εἶνε ψέμα, ἡ αἰώνιος ζωή.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ὅπως ὅλα τὰ ποτάμια καταλήγουν στὴ θάλασσα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅλοι πέφτουμε μέσα στὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς αἰωνιότητος, ποὺ ὅλους **μᾶς καλεῖ καὶ μᾶς περιμένει**. ● Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ἐμεῖς εἴμαστε ἄξιοι τῆς αἰωνίου ζωῆς;** Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ ἄφηνε μέσα στὸ σαλόνι του νὰ μπῆ ἕνας χοῖρος; ἢ ποιὸς κηπουρὸς θὰ ἐπέτρεπε στὸ περιβόλι του νὰ μπῆ ἕνα γουρούνη; Κανείς. Ἔ, πολὺ περισσότερο ὁ καθαρὸς καὶ ἅγιος καὶ ἀμόλυντος Θεὸς δὲν θὰ δεχτῆ χοιρώδεις ὑπάρξεις στὸ σαλόνι του, στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐκεῖ θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη συνάντησι, καὶ ἐκεῖ δὲν ἔχουν θέσι ὅσοι μοιάζουν μὲ γουρούνια καὶ σκυλιά. –Τί γλῶσσα εἶν' αὕτη ποὺ μιλάς; θὰ πῆτε. Δὲν τὸ λέω ἐγώ.

γ') Ἀνοιξτε τὴν Ἀποκάλυψι – πᾶμε τώρα στὸ τρίτο χωρίο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σᾶς συνέστησα. Ἐκεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέει· Εἶδα τὴν **πόλιν τοῦ Θεοῦ** σὰν νύφη στολισμένη, εἶδα τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ θαύμαζα. Εἶχε θεμέλια μὲ πολύτιμους λίθους, κάστρα καὶ πύργους, πλατεῖα ἀπὸ χρυσάφι, ποτάμι μὲ νερὸ κρυστάλλινο καὶ τεῖχος τετράγωνο μὲ τρεῖς πύλες πρὸς ἀνατολάς, τρεῖς πρὸς δυσμάς, τρεῖς πρὸς βορρᾶν, τρεῖς πρὸς νότον. Σὲ κάθε πύλη φρουροῦσαν ἄγγελοι καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς εἰσερχομένους ζητοῦσαν διαπιστευτήρια. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται· «*Ἔξω! ἔξω τὰ σκυλιά, ἔξω οἱ μάγοι, ἔξω οἱ πόρνοι καὶ φονιᾶδες καὶ οἱ εἰδωλολάτρες, ἔξω πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος*» (βλ. Ἀπ. 21,2,10-27,22,15). Δὲν ἔχει θέσι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κάθε τι ἀκάθαρτο. Ἐκεῖ μόνον καθαρότης καὶ ἀγιότης.

Καθὼς λοιπὸν πλησιάζουμε νὰ περάσουμε τὴ γέφυρα τοῦ θανάτου καὶ νὰ φτάσουμε στοὺς πύλωνες, **ἐτοιμάστε τὰ εἰσιτήριά σας**. ᾤ κόσμε μάταιε, ποὺ πασχίζεις νὰ ἐξασφαλίσῃς εἰσιτήριο γιὰ ἕνα ποδοσφαιρικὸ μάτς! Πίστεψέ με καὶ προτοῦ κλείσης τὰ μάτια, ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό σου γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δὲν θὰ μετανοιώσης, θὰ μὲ θυμηθῆς. Ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό σου, γιὰ ν' ἀκούσης «*Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου*» (Ματθ. 25,21,23), στὴ χαρὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε ὅλοι δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν καὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ν' ἀξιωθοῦμε, ἀδελφοί· [ἀμήν].

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2734

Κυριακὴ Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12)
31 Μαΐου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο

«Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν» (Ἰω. 7,43)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐορτὲς τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Εἶνε σὰν τὰ **Χριστούγεννα**. Τὰ Χριστούγεννα γεννήθηκε ὁ Χριστός, σήμερα γεννήθηκε ἡ Ἐκκλησία. Εἰκοσιπέντε Δεκεμβρίου ἐορτάζουμε τὰ γενέθλια τοῦ Χριστοῦ, **Πεντηκοστὴ** ἐορτάζουμε τὰ γενέθλια τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστὸς σαρκώθηκε **ἐκ** Πνεύματος ἁγίου, ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε **ἐν** Πνεύματι ἁγίῳ.

Γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα λοιπὸν θὰ ἔπρεπε σήμερα νὰ μιλήσουμε. Ἀλλὰ ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γιὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς σημερινῆς ἡμέρας; Ἀμφιβάλλω. Εἶνε σὰν νὰ μιᾶς κινεζικά. **Ποιά ἄραγε εἶνε ἡ αἰτία;** Ἡ αἰτία εἶνε βαθειά, ψυχολογικὴ, καὶ βρίσκεται στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 7,37-52· 8,12).

Τὶ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο θὰ παρουσιαστῇ στὸν κόσμον σὰν ἕνας ποταμὸς καὶ ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος θὰ δροσίζεται καὶ ὅσοι ἄλλοι τὸν πλησιάζουν. **Μεγάλοι πνευματικοὶ ποταμοὶ** ἔγιναν οἱ **δώδεκα Ἀπόστολοι** καὶ «**μελίρρυτοι ποταμοὶ**» ἔγιναν οἱ **τρεῖς Ἱεράρχαι**, Βασίλειος, Γρηγόριος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὅποιος πιστεύει στὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο θὰ κἀνὴ τὴν καρδιά του ἕνα δροσερὸ περιβόλι.

Ἄλλ' ἐνῶ μᾶς λέει γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔχη στὸν κόσμον ἡ κάθοδος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, λέει ὅμως καὶ τὴν **αἰτία γιὰ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται** τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο· λέει γιὰ τὴν ἠθικὴ κατάστασι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ.

Δίδασκε ὁ Χριστὸς, ναί, ἔλεγε μεγαλειώδεις ἀλήθειες. Μὰ ποιοὶ τὸν ἄκουγαν; Κάτι ψαρᾶδες, κάτι βοσκοί, κάτι γυναικοῦλες καὶ τ' ἀθῶα παιδιὰ ποὺ τὸν περικύκλωναν. Αὐτὸς ὁ ἀγνὸς λαὸς τὸν ἄκουγε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του (Λουκ. 19,48). Αὐτοὶ τὸν ἄκουγαν.

Οἱ ἄλλοι; Ὡ οἱ ἄλλοι! Ποιοὶ ἄλλοι; Οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, αὐτοὶ μὲ μειδίαμα περιφρονήσεως ἀντίκρυζαν τὸν Ἰησοῦ. Δὲν πήγαιναν νὰ τὸν ἀκούσουν καί, ἂν ποτε τὸν ἄκουγαν, τὸν περιέπαιζαν καὶ τὸν συκοφαντοῦσαν. **Ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν λάτρευε, αὐτοὶ τὸν μισοῦσαν.**

Λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ ἔκαναν συμβούλιο καὶ πῆραν ἀπόφασι. Διέταξαν ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ὑπηρέτες τοὺς νὰ τὸν περικυκλώσουν, νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν φέρουν δεμένο μπροστά τους. Οἱ ὑπηρέτες ἐκτελοῦν τὴ διαταγή. Νά τους καὶ πηγαίνουν ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσε ὁ Χριστός. Τὸν ἔπιασαν; Δὲν τὸν ἔπιασαν. Γιατί; μήπως ὁ Χριστὸς πρόβαλε ἀντίστασι; Μὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ὄπλα. Εὐκόλο ἦταν νὰ τὸν πιάσουν, νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τοὺς τὸν φέρουν. Δὲν τὸ ἔκαναν. Γιατί; τί συνέβη; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἀπλοῖκὰ παιδιὰ κι αὐτοί, ποὺ ἐκτελοῦσαν διαταγές, ἀνακατεύτηκαν μὲ τὸ λαὸ καὶ ἄκουγαν. Πρῶτη φορὰ ἄκουγαν κι αὐτοὶ τέτοια λόγια! Δὲν τόλμησαν νὰ τὸν πειράξουν καὶ γύρισαν ἄπρακτοι. Οἱ ἀφέντες τοὺς περίμεναν. –Γιατί δὲν τὸν φέρατε; ῥωτοῦν. Κι αὐτοὶ οἱ ἀπλοῖκοι τί λένε· –Πῶς νὰ τὸν πιάσουμε; ἀντὶ νὰ τὸν πιάσουμε, μᾶς ἔπιασε ἐκεῖνος στὰ δίχτυα του· «**Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος**» (Ἰω. 7,46)· τέτοια λόγια δὲν ξανακούσαμε. Καὶ τότε ἐκεῖνοι λύσσαξαν· –Δὲν ντρέπεστε; δὲν κοιτᾶτε γύρω σας; ποῖός ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες πίστεψε σ' αὐτόν; μόνο ὁ ὄχλος, ὁ λαουτζίκος, αὐτὸς μόνο πιστεύει στὸ Χριστό (βλ. ἔ.ἀ. 7,48-49).

Αὐτὰ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων, ποὺ ἔσπερναν μέσα στὸ λαὸ συκοφαντίες καὶ διαβολές ἐναντίον τοῦ ἀθῶου Ναζωραίου, **δημιουργήθηκε σχίσμα** καὶ χώρισε ὁ κόσμος. Ἄμα πα-

ρουσιαστή ή ἀλήθεια, αὐτὴ γίνεται κόσκινο· ὅ,τι εἶνε σιτάρι, μένει· ὅ,τι εἶνε ζιζάνιο, φεύγει. Κοσκινίστηκαν λοιπόν, καὶ ἄλλοι ἦταν μὲ τὸ Χριστὸ καὶ ἄλλοι ἐναντίον του· ἄλλοι τὸν λάτρευαν καὶ ἄλλοι τὸν μισοῦσαν. Ἡ κοινωνία διαιρέθηκε. Ἔφταιγε ὁ Χριστός; Ἔφταιγαν αὐτοί, ἢ ἐμπάθεια, ὁ φθόνος, ἢ κακία τους.

* * *

Ἀγαπητοί μου· ὅ,τι ἔγινε τότε γίνεται καὶ μέχρι σήμερα. Καὶ εἶνε μία ἀπόδειξις, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε αἰώνια. Τὸ λέω κατηγορηματικά, ὑπεύθυνα, βάσει παραδειγμάτων τῆς ἱστορίας. Ὅποιος σήμερα, ἄντρας ἢ γυναίκα, θέλει νὰ ζήσει σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς **θα μισηθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο**. Ἐὰν εἶνε ἄντρας εὐσεβής, ἢ μοντέρνα γυναίκα του ἀντὶ νὰ χαρῆ θὰ τοῦ πῆ· Ἀνόητε, βλάκα... Ἔτσι θὰ τὸν ὀνομάσῃ, γιατί αὐτὴ λατρεύει τὰ πάθη, τὰ διαβολικὰ πράγματα.

Ἐὰν εἶνε γυναίκα πιστὴ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἄπιστος σύζυγος θὰ τῆς πῆ· Σὲ διώχνω, φύγε, ἐγὼ θέλω γυναίκα ἐξελιγμένη... Σκάβει ὁ ἀνόητος ὁ ἴδιος τὸ λάκκο του. Καὶ ἐὰν εἶνε παιδί ἀγνό, μὲ ὄνειρα ὑψηλά, μὲ ἀγάπη στὸ Χριστὸ ἢ καὶ μὲ πόθο νὰ πάῃ στὸ Ἅγιο Ὄρος νὰ μονάσῃ, ὦ τότε! μάνα, πατέρας, ὅλη ἡ οἰκογένεια θὰ λυσσάξουν ἐναντίον του καὶ θὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν. Ἔτσι δημιουργεῖται σχίσμα ἐξ αἰτίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοί μου, τελειώνω. Σὰς φέρνω ἕνα παράδειγμα, ὄχι δικό μου ἀλλὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Λέει ὁ μέγας Βασίλειος, ὅτι τὰ πουλιά μόλις βγῆ ὁ ἥλιος ξυπνοῦν καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν τὸν ὕμνο τους στὸ Θεό. Καὶ μόλις βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, τὰ βλέπεις νὰ γυρίζουν καὶ νὰ κρύβονται ὅλα στὶς φωλιές τους. Ὅλα τὰ πουλιά; Λάθος κάνω. Ὑπάρχουν καὶ μερικὰ πουλιά ποὺ ἀντιθέτως, μόλις βγῆ ὁ ἥλιος αὐτὰ τρυπώνουν στὶς φωλιές τους καὶ ὅταν σκοτεινιάσῃ, ὅταν ἡ νύχτα ἀπλώσῃ τὰ φτερά της, τότε βγαίνουν· εἶνε τὰ λεγόμενα *νυκτόβια* πουλιά, οἱ κουκουβάγιες καὶ οἱ νυχτερίδες. Αὐτὰ ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι καὶ μισοῦν τὸ φῶς. Λέει λοιπὸν ὁ μέγας Βασίλειος· Ὅπως ὑπάρχουν πουλιά ποὺ μισοῦν τὸν ἥλιο καὶ ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι, ἔτσι ὑπάρχουν στὸν κόσμον καὶ ἄνθρωποι ποὺ μισοῦν τὴ ζωὴ, τὴν ἀρετὴ, τὸ Θεό. **Μισοῦν τὸ φῶς**. Ποιὸ εἶνε τὸ φῶς; Τὸ ἀκοῦμε σήμερα· «*Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα*»· (φῶς εἶνε ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος, φῶς ὁ Υἱὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ φῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸ ὁποῖο «*ἐν γλώσσαις πυρί-*

ναις τοῖς ἀποστόλοις ἐπέμφθη, καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται Τριάδα σέβειν ἀγίαν», διὰ τῶν πυρίνων γλωσσῶν ὁ κόσμος φωτίζεται νὰ λατρεύῃ τὴν ἁγία Τριάδα (ἐξαποστ.).

Μισοῦν τὸ φῶς σήμερα οἱ ἄνθρωποι, μισοῦν τὸν Θεό· καὶ εἶνε πολλοὶ αὐτοί. Νὰ τοὺς καταραστοῦμε; νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς αὐτὸ ποὺ εἶπαν οἱ φαρισαῖοι γιὰ τὸν ὄχλον, «*Ἐπικατάραι εἶσι*» (ἐ.ἀ.); Εἶμαι χρόνια ἐδῶ· πολλὰ ὑπέφερα, πολὺ ἔκλαψα, ἀλλὰ παρακαλῶ τὴν Παναγία, νὰ μὴν πῶ ποτέ κατάρα σὲ κανένα παιδί μου, ὅσοδήποτε καὶ ἂν μὲ ἔχη πικράνει. Ἡ λέξι κατάρα δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀρχιερέως. **Εὐλογῶ, παρακαλῶ**. Τί νὰ κάνουμε γι' αὐτούς; Δὲν εἶνε λίγοι. Ἀπουσιάζουν οἱ κύριοι αὐτοί, ἀπουσιάζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε πρῶτοι ἐδῶ στὴν ἐκκλησία. Γιατὶ παραπάνω ἀπὸ ἑορτὲς τῆς φράουλας καὶ τῶν μήλων καὶ τῆς πατάτας καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ Χριστοῦ μας. Δὲν μᾶς ἔσωσαν οἱ ἑορτὲς τῆς φράουλας, μᾶς ἔσωσε ὁ Χριστός, μᾶς εὐεργέτησε ὁ Χριστός. Καὶ ἡ φράουλα, καὶ τὰ πεπόνια καὶ οἱ πατάτες εἶνε τοῦ Θεοῦ δημιουργήματα, ὁ Θεὸς τὰ ἔκανε. Ἄν δὲν βρέξῃ, ἂν δὲν στάξῃ μιὰ σταγόνα ὁ Χριστός, θὰ δοῦμε ποῦ θὰ πάνε οἱ φράουλες καὶ ποῦ θὰ πάνε οἱ ντομάτες καὶ ποῦ θὰ πάνε οἱ πατάτες. Ἐπάνω στὴ σελήνη· ἕνα τσαμπὶ σταφύλι δὲν βρίσκεται. Ὡ ντουניᾶ ἀχάριστε, ντουניᾶ ἄθεε, ποῦ δὲν πιστεύεις στὸ Πνεῦμα ἀλλὰ στὴν ὕλη, καὶ δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ δημιουργήματα εἶνε ὁ Θεός. Ἔλα λοιπὸν ἐδῶ στὴν ἐκκλησία, νὰ εὐχαριστήσῃς τὸ Θεό, νὰ πῆς· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἔκανες τὴ φράουλα, σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἔκανες τὰ μήλα, σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἔκανες τὰ ὠραῖα τῆς γῆς. Ἄντε στὴ σελήνη· ἐκεῖ οὔτε μιὰ ὦρα δὲν μπορεῖς νὰ ζήσῃς· δὲν ὑπάρχει οὔτε νερό, οὔτε φράουλες, οὔτε σταφύλια, τίποτα. Ὡ Θεέ μου, τί ἀχάριστοι εἴμαστε! Τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ βλαστημᾶμε τὸ Θεό. Καὶ μᾶς ἀνέχεται! Ἄντὶ ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ, ὁ Θεὸς μᾶς ἀνέχεται. Μεγάλος ὁ Θεός, μακρόθυμος ὁ Θεός.

Ἄς προσευχηθοῦμε, ἄς τὸν παρακαλέσουμε νὰ φανῇ ἴλεως, νὰ συγχωρήσῃ ὅλους ἐμᾶς. Χαίρω καὶ συχαίρω, διότι ἐσεῖς ὅλοι, παρ' ὅλες τὶς κοσμικὲς ἑορτὲς, ἤρθατε ἐδῶ στὸ ναό, γιὰ νὰ ἑορτάσετε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

Εὐχομαι, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ εὐλογῇ τὶς οἰκογένειές σας, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας καὶ νὰ ἐπισκέπτεται καὶ ὀλόκληρη τὴν πατρίδα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**